

Alternativ trosbekendelse. Siges i kor!

Vi tror på Gud, som er før alt, der lever,
som den, der vil, at alting bliver til,
som bor i os, og dog er meget mere, end det,
vi kan og drømmer, er og vil.

Gud er den gåde, som vi aldrig løser,
Gud er den kærlighed, som kræver alt.
Gud er den nåde, som vi dagligt øser,
vor tro, den vished, at Han har os valgt.

Vi tror på Jesus Kristus, menneskesønnen
i hvem vi så Guds sande ansigt her,
han lærte os at bede barnebønnen
og når han talte, var Guds rige nær.
Vi tror på ham, der gav sig selv i døden,
som vandt sin sejr gennem nederlag,
og som stod op til liv i morgenrøden,
da Gud brød dødens lænker påskedag.

Vi tror på Helligånden, som Gud sender
med sandhed, som er kærligheden tro,
som er Guds trøst i alle tunge dage
og sprænger dødens magt og vanens ro.
Vi tror, den skaber menighed og kirke
og viser os, hvad Gud vil, vi skal se,
den tugter os, når vi bli'r alt for sikre,
den er Guds kraft i alt, hvad der skal ske.

Amen!

Nytårsaftensdag 2011

Sigrun Gunnarsdottir

En bøn for det nye år

Præludium

Indgangsbøn

716, Guds godhed vil vi prise

Hilsen + Kollekt: Lissner grøn, 32

Epistellæsning

Kort refleksion - tiden

717, I går var hveden moden

Evangelium

Alternativ trosbekendelse – siges i kor. Sluttes med sagt amen.

719, Lad tidens hjul omdrive

Beretning om "Journalisten i klosteret" + kort refleksion

Solo ved kirkesanger Eva Marie Georgi: "Fadervor"

Beretning om Øen Røst + kort refleksion

587, Guds egen kære søn

Digt: side 147 i Tredjedagens lyse

Fadervor + Velsignelse

712, Vær velkommen Herrens år

Udgangsbøn

Postludium

Kort refleksion – Tiden:

I det daglige bilder vi os det måske ind. Vi vil så gerne tro det. Vi vil så gerne tro, at vi selv er herrer over fremtiden. At livet beror på ordentlig planlægning og oprigtigt mente nytårsforsæt!

Livet lærer os det. Epistlen fra Jakobsbrevet slår det fast: Den tanke er ønsketænkning! Menneskelivet er flygtigt. Ingen kender året, før året er omme. I dag er året omme. I dag lukkes den røde dør til år 2011 bag os – ligesom den røde dør bag kvinden på billedet er lukket. I dag ved vi, hvad dette år bragte af godt og skidt. Glæde og sorg. Lykke og ulykke.

Måske gør årsskiftet os eftertænksomme – som kvinden på billedet er det. Trist er hun ikke – nej, hun er taktsom! Stille og koncentreret. Tiden har sat sine spor på hende. Tidens gang kan aflæses i furerne på hendes ansigt, hals og arme. Som små furer af tid. Furer af historier og erfaringer. Furer af levet liv.

Hun har forklæde på, men midt i sine gøremål tager hun sig en stille stund, en pause - ligesom kirkegang jo i grunden er det. Eftertænksomt ser hun frem for sig. Måske passerer året, der gik, revy for hendes indre blik? Tiden har lukket fortidens røde dør bag hende. Tingene kan ikke gøres om. Sidder hun med blandede følelser for året, der gik?

Årsskiftet får os til at se fremad – som kvinden på billedet gør det. Fokuserer hun på de nye dage og de nye muligheder, som det nye år vil bringe? Er hun spændt? Er hun lidt beklemmt? Sidder hun med håb for året, der kommer? – Jeg tror det! De foldede hænder *vidner stort* om hendes håb for fremtiden.

I aften går vi ind i det nye ukendte år. Vi ved ikke, hvad år 2012 kommer til at bringe. Alle ønsker vi glæde og sundhed for os selv og dem, vi holder af. Alle håber vi, at livet må blomstre i og omkring os. I den henseende kan vi hver især gøre meget. Vi kan beholde forklæderne på – dvs. bidrage med det arbejde, den indsats, vi kan yde, der, hvor vi lever og bor. Så langt rækker vores magt. Men så heller ikke længere!

Måske får den erkendelse os til at sætte os på en køkkenstol eller en kirkebænk, hvor vi kan folde vore hænder - og vende os mod Gud som livets Herre – og vor Fader!

Journalisten i klosteret:

Der var en journalist, der ville lave en reportage om et kloster, der lå langt ude i ødemarken.

Han var der i 3 dage og fulgte munkene i deres daglige arbejde.

Der blev dyrket grøntsager.

Der blev holdt bier.

En af munkene var forfatter, en anden reparerede biler.

En var kok og tog sig af klosterets køkken.

Og flere gange om dagen samledes munkene til bøn i det lille kapel, og hver eneste gang sluttede andagten med bønnen Fadervor.

Journalisten blev egentlig glad for at høre en bøn, som han kendte så godt; meget af det andet munkene bad og læste var jo ukendt for ham. Men på et tidspunkt blev han alligevel træt af, at Fadervor skulle gentages så mange gange.

Kunne de ikke bede nogen andre bønner? spurgte journalisten abbeden. "Der findes da masser at bede Gud om! For alle, som lider hungersnød, for fred, for jeres venner og familie. I kunne bede om at opleve et mirakel, eller at flere mennesker ville blive kristne. I stedet for at bruge den samme bøn igen og igen..." Abbeden smilede.

"Når jeg beder: "Fadervor, du som er i himmelen, helliget blive dit navn," så tænker jeg på alle mennesker, som endnu ikke kender Gud. Ordene leder mine tanker til mennesker, som savner troen.

Når jeg beder: "Komme dit rige, ske din vilje som i himmelen således også på jorden," så tænker jeg på alle de steder, hvor Guds vilje endnu ikke sker. I skolegården, hvor nogen bliver mobbet, på de steder, hvor krigen hærger. Jeg tænker på alle de ulykker, som jeg har læst om i avisen, og jeg tænker på miljøforureningen. Jeg beder så mine knoer bliver hvide, om at

Guds vilje vil ske, så kærligheden ikke giver op i kampen mod hadet.

Når jeg beder: "Giv os i dag vort daglige brød," så tænker jeg på, hvor taknemmelig jeg er for alt det, jeg får. Mad, venner, et hjem, ja, alt jeg behøver. Jeg tænker på alle, som savner disse livsnødvendige ting. Indtil FN rapporterer, at hungersnøden er udryddet, kan den bøn aldrig bedes for tit.

Når jeg beder: "Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere," tænker jeg på alle, jeg har mødt i dag. På mine brødre her i klosteret. I disse dage har jeg tænkt på dig.

Når jeg beder: "Led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde," tænker jeg på alt det, der kan ødelægge et menneskes liv. Narkotika, sladder, meningsløs vold og grådighed.

Når jeg beder: "For dit er riget og magten og æren i evighed," så tænker jeg på Gud. Jeg slapper af og bliver glad for at vide, at han i sidste ende har styr på det hele.

Og abbeden fortalte så, at når han havde bedt Fadervor, så havde han jo egentlig bedt om alt og for alle. Og når han ikke selv orkede at bede, så vidste han, at der nok var andre, der bad for ham.

Journalisten sad stille et øjeblik. Han havde lagt notesblokken og kuglepennen fra sig. Til sidst rejste han sig, rakte hånden frem mod abbeden og sagde: "Da jeg rejste hertil, syntes jeg, at dette kloster lå frygteligt afsides, men nu har jeg indset, at det ligger midt i verden. Nærmere begivenhedernes centrum kan man ikke komme".

Refleksion:

Fadervor kan være vores bøn for det nye år. Med ordene fra Fadervor har vi sagt det hele. Bedt for det hele. Bedt for alle.

Bønnen fylder vore tomme hænder. Bønnen henter Guds fred, kraft og styrke ned. Bønnen henter hjælp i nøden og trøst i døden ned fra Himmelen. Bønnen gør små hænder store.

Vi kan beholde forklæderne på – gøre det vi kan - om det nu er lidt eller meget - og så overlade resten til Gud. Vi kan gå frimodige ind i det nye år, for, som abbeden siger til journalisten: Når jeg beder: "For dit er riget og magten og æren i evighed," så tænker jeg på Gud. Jeg slapper af og bliver glad for at vide, at han i sidste ende har styr på det hele".

Det er stort, at kunne folde sine hænder og lægge sit liv, sin fortid og sin fremtid over til Gud. Det er stort at kunne tro, at hvad end det nye år måtte bringe, kan *intet* skille os fra Guds kærlighed i Jesus Kristus. Det er stort at være én af Guds Faders små!

Beretningen om Øen Røst:

Øen Røst ligger yderst i Lofoten i det allernordligste Norge. Hundrede tusinder fugle holder til på fuglefjeldene. Her er ikke andet end klipper og skær. Derfor går fiskene lige ned under havoverfladen, og området er et rent spisekammer for søfuglene.

I 10 år har fugleforskere holdt til på Røst. De har base og forsøgsstation i et ombygget bådehus inde på øen. Forskerne fortæller en beretning.

”Vi hentede et fugleæg i en rede to dage før udklækningen. Moderen blev ringmærket. Ægget blev bragt ind til forsøgsstationen og udklækket ad kunstig vej. Alt gik fint.

Nogle dag efter tog vi den nu én uge gamle fugleunge med tilbage til fuglefjeldene og lagde den et helt andet sted, langt fra moderens rede. Og så lagde vi os på lur.

Kort efter kommer en målbevidst fugl styrtende ned gennem mylderet og snupper fugleungen og bringer den tilbage til den helt rigtige rede.

Lydmålinger har vist, at ungen allerede i ægget skaber sin egen lyd, anderledes end andre fugles skrig. Det menneskelige øre kan ikke skelne fuglenes lyde fra hinanden. Men blandt hundrede tusinder af fugle genkendte moderen den lyd, hun havde hørt i ægget fra sin egen ufødte unge.”

Refleksion:

Når vi beder, henvender vi os ikke til en upersonlig kosmisk kraft. Når vi beder, taler vi med vores Far i himlen. Gud er som en kærlig Far. Gud er også som fuglemoderen, der genkender og tager sig af sin fugleunge.

For 8 dage siden fejrede vi jul. Jul er, at Gud styrter ned gennem mylderet – i Jesus Kristus. I sin Søn dykker Gud ned og finder os. Han kender hver og en af os. I dåben tog Han os i favn, og lagde sine store hænder om os, og velsignede os. Han hører os, når vi kalder. Han genkender vores lyd midt i nytårs-raketternes og i verdens mylder og larm.

I bønner folder hænderne sig i erkendelsen af, at vi og vore hænder ikke kan udrette alt. Der sker ting, hvor vores hænder intet kan gøre. Hvor vi er som forpjuskede fugleunger, der har brug for hjælp ovenfra.

Er hænderne på billedet store, fordi bøn gør vores hænder store? Store fordi bønner giver os nye kræfter. Kræfter til at tage fat. Kræfter til at tage forklæderne på og klare det, vi skal...

Er hænderne på billedet som to store fuglevinger, der folder sig ind over hinanden? To store vinger, der lægger sig beskyttende over og under os...

To store Faderhænder, der bringer os tilbage til den helt rigtige rede. Vi ligger der allerede! Vi er omsluttede af Hans omsorg. Hele det nye år - og til evig tid!

Amen.

Digt fra Tredjedagens lyse rum:

Et år er endt,
Og rige var dets dage.
Et blad bliver vendt,
Når Rådhusklokken slår.
I denne nat
må alle se tilbage
på, hvad vi fik i dette år.

Du var os god.
Du gav på mange måder,
til overflod
stod kornet gult ved høst.
Selv da du tog
og vi så ene gåder,
da var du hos os med din trøst.

Du gav os alt,

selv om vi lod os friste
af det i os,
der bare vil sig selv.
Du gav din Søn,
den sværeste at miste,
og det var ham, vi slog ihjel.

Han holdt det ud
Og sprængte
Dødens lænke,
vi så dig, Gud,
i svaghed og i magt
og måtte fyldt
af håb og glæde tænke,
at du er trofast mod din pagt.

Hver dag er din,
Du Gud for alle slægter,
Din stærke vin
Har smag af sol og savn.
Og når vi ser, hvor lidt du nu os nægter,
Så ber vi trygt i Jesu navn:

Fader vor, du som er i himlene!

Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,

ske din vilje
som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!
Amen.

Velsignelsen

Salme: 712

Udgangsbøn

Postludium